

РОЗДІЛ 1

Гвен навчалася в старших класах, коли натрапила на рядок із п'єси Шекспіра¹ — нібито музика живить кохання. Прочитавши його вперше, шістнадцятирічна підлітка подумала: мабуть, її життя рухається як треба. Тоді Гвен щонайменше п'ять років опановувала скрипку, потроху вивчала свою партію в Симфонії Брамса № 2 й мріяла вступити до Джульєрдської школи², де б закохалася в якогось музиканта, і вони вдвох, як-то кажуть, створювали б солодку музику до кінця своїх днів.

Наразі Гвен уже одинадцять років відіграла на інструменті, а з великим коханням так і не склалося — жодної історії! І вона вирішила, що Шекспір, мабуть, зморозив дурницю.

Водій *Uber* сповільнився й обернувся до неї на задньому сидінні.

— Тут?

Гвен витягла дешевий навушник із вуха, перериваючи годиння електровіолончелі в кавер-версії гурту *Imagine Dragons*³, і зиркнула в тоноване вікно.

¹ Ідеться про п'єсу «Дванадцята ніч, або Що собі хочете». — Тут і далі прим. пер.

² Джульєрдська школа — один з найбільших американських вищих навчальних закладів у галузі мистецтва, розташований у нью-йоркському Лінкольн-центрі.

³ *Imagine Dragons* — відомий американський попрок-гурт, утворений 2008 року в Лас-Вегасі, штат Невада.

Овва, який особнячок.

Або радше палац.

Поглядом ковзнула по працівниках кейтерингу й асистентах флориста, які швендяли під'ізною доріжкою. Зрештою побачила лакея; той крокував до її автівки. Бісовий лакей? Посеред Нью-Джерсі?

— Гадаю, так! — відповіла Гвен. — Дуже дякую. П'ять зірочок по всіх пунктах.

Ухопила футляр зі скрипкою і пояснила лакею, що вона одна з персоналу, тож не варто притримувати для неї дверцята. Потім поправила чорну сукню й вислизнула із седана.

Гвен одразу витріщилася на два поверхи білосніжної цегли, що розкинулися на галявині. Будівля могла зайняти половину міського кварталу на Мангеттені, але тут, у передмісті Нью-Джерсі, здавалася величною. Притиснувши футляр зі скрипкою до стегна, вона відкинула з очей темно-руду гривку й попрямувала за рештою працівників по під'ізній доріжці на задній двір.

Або в парк.

Певно, аж національного значення.

Гвен стояла, роззявивши рота, і дивилася на м'яку траву, старанно висаджені дерева, ставочок і... лебедів? Живих лебедів? Вона й раніше грала на весіллях у внутрішніх двориках, але не таких, як цей. Ліворуч від неї, поблизу гаража, що вмщував три автівки, була гостьова зона — із танцмайданчиком і двадцятьма круглими столиками. Попереду, навпроти рядів стільців, гордо височіла розкішна квіткова арка, а праворуч на галявину викотили чорний рояль *Steinway*. Темношкірий хлопець, що сидів за клавішами, помахав їй — це Джейкоб, її сусід по квартирі, найкращий друг і дуетний партнер.

Повернувши до нього, Гвен перевірила час на телефоні. П'ятнадцята нуль сім.

Вона ніколи не запізнювалася. Вважала це принизливим.

Громадський транспорт Нью-Джерсі підклав їй свиню, тож довелося бозна-звідки викликати *Uber*, аби тільки вчасно прибути на місце. Поїздка обійшлася в половину суми, яку мали заплатити за сьогоднішню роботу, та що вдієш. Гвен не хотіла зіпсувати командну репутацію — попереду чекали інші висококласні весілля.

— Ласкаво прошу додому, дорохенька, — піддражнив Джейкоб, коли вона підійшла. Він мав ефектний вигляд у сірих штанах і чорній сорочці із засуканими до передпліч рукавами.

— Дорохенький, хочу цей будинок, — прощобетала Гвен із величним трансатлантичним акцентом, який копіювала щоразу, як вони прогулювалися мальовничими околицями. — Накажи Гарольду зробити пропозицію щодо купівлі. Байдуже, скільки коштуватиме!

— Я переглядав його на *Zillow*¹, поки їхав сюди, — сказав Джейкоб, його карі очі сяяли від жаги. — Вісім спалень, Гвен. *Vicim*.

— Яка вартість?

— Не скажу. Інакше зомлієш.

Гвен пирхнула й дістала теку. Пюпітр для неї вже поставили, як і стілець, тим самим знявши з розгляду питання, що краще — сидіти чи стояти.

Джейкоб здобув цю роботу лише минулого тижня. Початково запрошений дует скасував виступ, позаяк хтось

¹ *Zillow Group, Inc.* — американська компанія, що займається ріелторськими послугами.

із них зламав зап'ясток, й асистент весільної розпорядниці останньої миті відшукав заміну. На щастя, Гвен не мала планів на суботу, а тут ще й шалені гроші платили.

— Шойно підходила весільна розпорядниця. Я сказав, що твій *Uber* уже підрулює, тож радий, що не збрехав.

— Дуже розгнівана? — Гвен розкрила футляр зі скрипкою.

— Не дуже, але є тут одна подружка нареченої, яка багато на себе бере, — Джейкоб зневажливо махнув рукою. — Вона допитувалася, чому я не починаю грати, а я такий: «Може, не пхатимемо носа в чужі справи, Челсі?».

З уст Гвен зірвався смішок.

— Ти справді так сказав? — запитала вона.

— Ще б пак! Хай спершу виправить те гніздо в себе на голові, а вже потім ставить тут запитання.

Гвен всміхаючись роззирнулася довкола, а тоді добряче сьорбнула води зі своєї фляжки. Повітря сповнювала прохолода, але сонце стояло прямо над головою, тож вона зраділа, що нанесла сонцезахисний крем, щоб не зчервоніти як помідор.

Гвен любила музикувати на весіллях, уважала це справжнісіньким святом. Адже то була не лише гра на скрипці в гарних місцях, а й грубі гроші. До того ж вони з Джейкобом підтримували одне одного, виконували провідні партії по черзі, — замість того, щоб почуватися одиницями у великому гурті. Втім, щодо останнього Гвен, звісно ж, була не проти. Вона нізащо не проміняла б роботу в *Manhattan Pops* — найбільшому оркестрі популярної музики в США. Та сольна гра перед публікою дарувала незрівнянні відчуття. Гвен любила натовп. Що ж до весіль, вони її зазвичай не напружують. Тут Гвен не намагається когось вразити, а просто грає.

— Гей, — мовив Джейкоб, кивнувши на трійко жінок; дві з них були убрані в сукні подружок нареченої. — Бачиш подружку нареченої, брюнетку? Це Челсі — ну, та, що надто допитлива. А малявку бачиш? Ну, шатенку, у якої такий класний богемно-відьомський вигляд? Це розпорядниця. А подружку нареченої, білявку? Ти її хіба не впізнаєш, га?

Гвен знизала плечима.

— Це Гейзел Рене. Модель. Має власну лінію косметики й усяке таке. А ще вона днями знялася у фільмі.

Гвен озирнулася на білявку, перш ніж сказати:

— Круто.

— Круто?! — ахнув Джейкоб. — Гвен, ти уявляєш, як я хвилююся? На цьому весіллі може бути *хто завгодно!* Воно прямо-таки грандіозне!

Гвен теж почувалася трохи не у своїй тарілці, але не дозволяла нервам узяти гору. Вона не встигла відповісти, як помітила, що розпорядниця прямує просто до них.

— Привіт, ти, мабуть, Гвен? Мене звуть Ама Торрес, — «малявка» здавалася зовсім юною, але навряд чи це було так. З огляду на її рішучість, Амі ближче до душі було розпоряджатися не весіллям, а ядерними ракетами.

Гвен потиснула розпорядниці руку.

— Перепрошую, що запізнилася на кілька хвилин.

— Та не переймайся, — відповіла Ама з такою холодною усмішкою, що Гвен подумки зареклася більше ніколи не потрапляти в халепи. Розпорядниця поглянула на годинник. — Маємо ще приблизно двадцять хвилин до появи перших гостей, тож можете використати цей час, як забажаєте. Мої помічники метушаться довкола, тому якщо знадобиться щось, не соромтеся звертатися до них. — Ама мала такий вигляд, ніби збиралася розвернутися й помчати

гасити пожежу, але зупинилася й опустила погляд до ніг Гвен. — Тобі потрібно допомогти принести футляр з автівки?

Гвен не одразу втямила, про що йдеться.

— Футляр?

Ама зиркала то на Джейкоба, то на неї.

— Де твоя віолончель?

Гвен розтулила рота, тоді стулила знову. Почула, як Джейкоб припинив дзеленчати клавішами в неї за спиною.

— Моя що? — вона випрямила шию, сподіваючись, що в такій позі почує від Ами щось інше.

— Я просила фортепіано й віолончель, — пояснила весільна розпорядниця.

Джейкоб вискочив з-за рояля.

— Ваш асистент надіслав електронного листа, де запрошував наш дует, а наш дует — це фортепіано й скрипка.

Ама замислилася.

— Отакої. — Вона кивнула кілька разів, утупивши погляд у землю. — Гаразд. Так. Гаразд. — Її пальці потяглися до шиї, щоб поправити довге намисто, але Гвен знала, що насправді розпорядниця переварює інформацію. — Ми так поспішали знайти новий дует, тож не думаю, що я все перевірила, коли мій асистент знайшов вас...

Гвен спостерігала за тим, як Ама шукає відповідь, якої не було.

Джейкоб кашлянув.

— Можу запевнити, ми чудово граємо.

— Так-так, я переконана, що ви граєте чудово, — відказала Ама, потираючи пальцями скроні. — Проте Соня хотіла саме віолончель.

Гвен і Джейкоб мовчки презирнулися. Вони вже мали справу з подібним раніше. Люди завжди думали, що хоті-

ли віолончель, хоча насправді потребували струнного квартету.

— Заждіть, — сказала Ама напруженим голосом, а тоді хутко обернулася й попрямувала через галявину до високого чоловіка із зібраним у пучок волоссям; той якраз розпушував квіти на весільній арці. Гвен завмерла. Вона бачила, як розпорядниця панічно жестикулює, вказуючи в їхній бік, — зрештою чоловік опустив руки їй на плечі й заспокійливо погладив.

Гвен важко видихнула.

— Гадки не маю, що на це казати, — вона повернулася до друга. — Я не знаю нікого, хто міг би дістатися сюди до четвертої.

— Гвен, вгамуйся, — Джейкоб лише хитнув головою. — На це весілля найняли саме тебе. Навіть якби ми знали якогось віолончеліста десь поблизу, я б все одно не грав без тебе.

Дівчина вже хотіла заперечити, відчуваючи, як стрес Ами ширився галявиною до неї, аж ось почула холодний голос ліворуч від себе:

— Де твоя віолончель?

Гвен обернулася й побачила подружку нареченої, брюнетку Челсі, яка тримала руки на стегнах й оцінювала її поглядом. Вона насправді здалася Гвен знайомою. Тільки-от Джейкоб не казав, що впізнав її, а Гвен не могла знати знаменитість, якої і він не знав.

Ама повернулася, перш ніж Гвен устигла щось відповісти.

— Гаразд, гаразд, гаразд, — заторохтіла вона. — Ти *вмієш* грати на віолончелі? — У голосі Ами вчувалася надія.

Гвен кліпнула.